

Arrest

nr. 255 953 van 8 juni 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE RAEDEMAEKER
Augustijnenstraat 10
2800 MECHELEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 januari 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 juli 2020 dient de verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 5 januari 2021, met kennisgeving op 3 februari 2021, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.07.2020 met aanvulling 07.12.2020 werd ingediend door:

Z., H. (...)
nationaliteit: Marokko
geboren te Imrabten op (...).1999
adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in een buitengewone omstandigheid zou bevinden. Hij hier een regelmatig verblijf had. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 23.08.2017 in het bezit werd gesteld van een bijlage 15 en sedert 20.10.2017 in het bezit was van een F-kaart, het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische vader zijnde Z.A. (...) (RR: 52 (...)). Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Referentiepersoon is immers overleden sinds 12.12.2018. Waardoor het verblijf van betrokkene werd ingetrokken op 23.03.2020. Betrokkene ging hiertegen in beroep en werd onder bijlage 35 geplaatst. Op 19.08.2020 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwisting dit beroep verworpen en werd de bijlage 35 ingetrokken.

Betrokkene haalt aan dat hij geen huisvesting, werk en bestaansmiddelen zou hebben in Marokko. Dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene legt geen bewijs voor die deze bewering ondersteunt. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkens verblijf in België sinds 23.08.2017 tot heden betreft dus een relatief korte periode. Hiertegenover staat immers dat hij 18 jaar lang in het land van herkomst of origine heeft verbleven, er is opgegroeid en school heeft gelopen, waardoor het redelijk te stellen is dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Nergens uit het dossier blijken er onoverkomelijke obstakels te zijn om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Ook uit het dossier van zijn moeder, broer en zussen blijkt dat hun verblijf is ingetrokken. Het staat hen vrij om in het land van herkomst samen de draad opnieuw op te pikken.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt verder aan dat de verplichting om terug te keren naar Marokko een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM aangezien zowel zijn gezinsleven als zijn privéleven in België zou gelegen zijn. Hieromtrent merken wij op dat er inderdaad een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven (m.n. de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te

dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. We merken op dat betrokkene zijn vader, waardoor betrokkene zijn verblijf had verkregen, is overleden. Ook legt betrokkene geen bewijzen voor van nauwe banden met zijn broer Z.B. (...). Wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen, legt verschillende tewerkstellingsattesten en loonbrieven voor, van Randstad en Actief Intrim en een tewerkstellingsattest van SD Worx, doch deze documenten zijn onvoldoende om aan te tonen dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest dd. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene meent dat hij voltijds aan het werk zou kunnen gaan. Hij legt een werkbepoefte voor van de heer A.M. (...), zaakvoerder van M. (...) GCV te Mechelen. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantooft waarom een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient hij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij sedert 2017 in België verblijft, dat hij alhier school heeft gelopen, dat hij Nederlands zou spreken, dat hij werkbereid zou zijn, dat dit gezien zijn zogenaamd integratieparcours - legt een attest van Integratie & Inburgering dd. 12.03.2020 voor, een certificaat Nederlands tweede taal richtgraad 1 dd. 02.07.2019; deelcertificaat NT 2 Waystage mondeling en schriftelijk 2 dd. 13.06.2019; deelcertificaat Digitale informatie dd. 13.06.2019; deelcertificaat Werk zoeken dd. 13.06.2019; Leren leren 1 dd. 13.06.2019- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Tot slot en nogmaals; indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen."

Eveneens op 5 januari 2021, met kennisgeving op 3 februari 2021, wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"De heer
Naam, voornaam: Z., H. (...)
geboortedatum: (...).1999
geboorteplaats: Imrabten
nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van *“de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel”* en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

Eerste onderdeel:

Doordat verweerder beslist tot onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijf bij toepassing van artikel 9 bis vreemdelingenwet met de motivering dat: “De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”.

De bestreden beslissing overweegt verder: “Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokken vrij hiertoe een beroep te doen op de internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM overeen Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid”.

Terwijl, de bestreden beslissing daarmee een tegenstrijdigheid inhoudt. De beslissing beoordeelt enkel de ontvankelijkheid, d.w.z. het bestaan van buitengewone omstandigheden die toelaten de aanvraag vanuit België in te dienen of de afwezigheid van buitengewone omstandigheden waardoor een terugkeer naar het land van herkomst nodig is om de aanvraag daar in te dienen op de bevoegde diplomatieke of consulaire post.

In de motivering van de bestreden beslissing overweegt verweerder echter, enerzijds, dat het slechts gaat om een tijdelijke terugkeer in afwachting van, maar anderzijds overweegt de verweerder in de bestreden beslissing even goed dat verzoeker beroep kan doen op het reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken.

Daarmee houdt de bestreden beslissing een dubbelzinnigheid en/of tegenstrijdigheid in en geeft de bestreden beslissing te kennen verder te gaan dan alleen de beoordeling van de onontvankelijkheid. De overweging overeen duurzame terugkeer, betreft een beoordeling ten gronde.

Zodat, de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd is en artikel 9 bis vreemdelingenwet schendt;

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Tweede onderdeel:

Doordat de bestreden beslissing overweegt: "Betrokkene beweert dat hij zich in een buitengewone omstandigheid zou bevinden omdat hij hier een regelmatig verblijf had. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 23.08.2017 in het bezit werd gesteld van een bijlage 15 en sedert 20.10.2017 in het bezit was van een F-kaart met verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgische vader zijnde ZANNAGUI Abdelhamid (RR 52.00.01. 459-21). Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Referentiepersoon is immers overleden sinds 12.12.2018. Waardoor het verblijf van betrokkene werd ingetrokken op 23.03.2020. Betrokkene ging hiertegen in beroep en werd onder bijlage 15 geplaatst. Op 19.08.2020 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit beroep verworpen en werd de bijlage 35 ingetrokken".

Terwijl verweerder met de voormelde overweging voorbij gegaan is aan het door verzoeker als buitengewone omstandigheid ingeroepen feit dat de aanvraag werd ingediend op een ogenblik dat verzoeker rechtmatig verblijf had.

Verweerder beschrijft dat verzoeker een verblijfsrecht had bekommen op 23.08.2017 met een bijlage 15 en op 20.10.2017 met een F-kaart als familielid van een burger van de Unie, nl. zijn Belgische vader. Verweerder voert vervolgens aan dat de situatie intussen gewijzigd is omdat de vader van verzoeker overleden is op 12.12.2018, waardoor het verblijf van verzoeker werd ingetrokken bij beslissing dd. 23.03.2020. Het beroep van verzoeker tegen de beslissing tot intrekking van het verblijf werd verworpen bij arrest dd. 19.08.2020, waarna de bijlage 35 werd ingetrokken.

Dat de aanvraag bij toepassing van artikel 9 bis vreemdelingenwet ingediend is op een ogenblik dat verzoeker nog een rechtmatig verblijf had, wordt in de overweging niet mee opgenomen.

Verder voert verweerder aan dat de "referentiepersoon immers overleden is sinds 12.12.2018. Waardoor het verblijf van betrokkene werd ingetrokken op 23.03.2020".

Verzoeker had het overlijden van zijn vader ook ingeroepen als buitengewone omstandigheid, nl. dat "zijn verblijfsrecht beëindigd geworden is dooreen overmachtssituatie, nl. het overlijden van zijn vader, hetgeen op zich reeds een diepmenselijke impact heeft op verzoeker die maar 18 jaar was toen hij zijn vader verloor".

Verweerder overweegt echter enkel dat het overlijden van de vader van verzoeker geleid heeft tot de intrekking van het verblijf van verzoeker.

Daarmee heeft verweerder het overlijden van de vader van verzoeker niet beoordeeld als eventuele buitengewone omstandigheid.

De beoordeling van het overlijden van de referentiepersoon als reden om het verblijfsrecht in te trekken is gebeurd op grond van artikel 42quater vreemdelingenwet. De beoordeling van het overlijden van de vader van verzoeker werd thans ingeroepen als buitengewone omstandigheid op grond van artikel 9 bis vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing heeft deze te onderscheiden beoordeling niet gemaakt.

Zodat de bestreden beslissing blijk geeft van schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 9 bis vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing behoort te worden vernietigd.

Derde onderdeel:

Doordat de bestreden beslissing overweegt:

Betrokkene haalt verder aan dat de verplichting om terug te keren naar Marokko een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM aangezien zowel zijn gezinsleven als zijn privéleven in België zou gelegen zijn. Hieromtrent merken wij op dat er inderdaad een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven (m.n. de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. We merken op dat betrokkene zijn vader, waardoor betrokkene zijn verblijf had gekregen, is overleden. Ook legt betrokkene geen bewijzen voor van nauwe banden met zijn broer, Z.B. (...). Wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen, legt betrokkene verschillende tewerkstellingsattesten en loonbrieven voor van Randstad en Actief Interim en een tewerkstellingsattest van SD Worx, doch deze documenten zijn onvoldoende om aan te tonen dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik zij voldoet aan de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in de mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, GUL/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr 71398/12, M.E. v. Zweden, par 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest dd. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op

dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. " Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvSt 20 juli 1994. nr. 48.653; RvSt 13 december 2005, nr. 152.639).

...

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij sedert 2017 in België verblijft, dat hij alhier school heeft gelopen, dat hij Nederlands zou spreken, dat hij werkbereid zou zijn, dat dit gezien zijn zogenaamd integratieparcours - legt een attest van Integratie & Inburgering dd. 12.03.2020 voor, een certificaat Nederlands tweede taal richtgraad 1 dd. 02.07.2019; deelcertificaat NT2 Waytage mondeling en schriftelijk 2 dd. 13.06.2019; deelcertificaat Digitale informatie dd. 13.06.2019; deelcertificaat werk zoeken dd. 13.06.2019; Leren leren 1 dd. 13.06.2019 - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Tot slot en nogmaals indien betrokkene een verblijfvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Terwijl, verzoeker als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd dat hij gedurende zijn rechtmatig verblijf in België al zijn belangen op een rechtmatige manier naar België heeft verlegd. De verhuis van verzoeker naar zijn vader in België was bedoeld om definitief te zijn en verzoeker heeft zijn privéleven met dat doel ook geheroriënteerd naar en georganiseerd in België.

Verweerder erkent tevens zelf in de bestreden beslissing dat de referentiepersoon overleden is sinds 12.12.2018. Waardoor het verblijf van betrokkene werd ingetrokken op 23.03.2020.

Verweerder heeft m.a.w. nog gedurende anderhalf jaar na het overlijden van de vader van verzoeker zelf de gelegenheid gegeven aan verzoeker om zijn belangen in België verder te bestendigen.

Het is dan ook redelijker te aanvaarden dat op dit ogenblik de banden van verzoeker met België sterker zijn dan deze met Marokko.

Verweerder motiveert de inbreuk van de bestreden beslissing op het privéleven van verzoeker ook door te stellen dat de terugkeer naar het land van herkomst enkel tijdelijk is (hoewel verweerder op dat vlak dubbelzinnig en tegenstrijdig is cf. eerste onderdeel), en een tijdelijke scheiding geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Echter, het feit dat het gaat om een tijdelijke terugkeer, vermindert voor verzoeker geenszins het nadelig effect van terugkeer. Immers verzoeker - wiens privéleven zich op dit ogenblik volledig in België situeert, op een rechtmatige manier opgebouwd en met een door verweerder gewekt vertrouwen nog anderhalf jaar na het overlijden van de vader van verzoeker rechtmatig verdergezet - moet ook bij een tijdelijke terugkeer al zijn belangen in België opzeggen, aangezien de terugkeer dan wel mogelijk tijdelijk is, maar in ieder geval van onbepaalde duur is.

Dat de terugkeer tijdelijk is vermindert aldus de inbreuk van de beslissing op het privéleven van verzoeker niet. Dit is een gebrekkig motief.

Tot slot stelt concludant vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing akte heeft genomen van de verschillende bewijzen van integratie die verzoeker heeft voorgelegd, maar daarover overweegt dat deze elementen betrekking hebben op de gegrondheid en in deze fase niet behandeld worden.

Verzoeker voert aan dat op de procedureregule, waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen op de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst moet ingediend worden, een uitzondering voorzien is in het geval van buitengewone omstandigheden. Een situatie die beschermingswaardig is onder artikel 8 EVRM is een buitengewone omstandigheid. Bij de beoordeling of het privéleven van een persoon beschermingswaardig is onder artikel 8 EVRM, dienen alle gekende elementen in overweging te worden genomen, dus ook de elementen - voor zover gekend - die de integratie aantonen. Dit wil zeggen dat ook de actuele sterke bindingen in het land van actueel verblijf dienen in overweging genomen te worden en niet kunnen uitgesloten worden uit de beoordeling van de beschermingswaardigheid van het privéleven omdat ze de beoordeling ten gronde betreffen.

Door in casu in de bestreden beslissing akte te nemen van bewijzen van integratie maar deze buiten beschouwing te laten bij de beoordeling van de beschermingswaardigheid van het privéleven van verzoeker, schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM.

Zodat, gelet op het bovenstaande, de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd is en het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel schendt; alsook artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing behoort te worden vernietigd;"

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de formele en materiële motiveringsplicht;*
- art. 9bis van de Vreemdelingenwet;*
- zorgvuldigheidsbeginsel;*
- redelijkheidsbeginsel;*
- vertrouwensbeginsel;*
- art. 8 EVRM.*

De verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

In een eerste onderdeel voert verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd zou zijn omdat zij een tegenstrijdigheid zou bevatten. De gemachtigde van de Staatssecretaris zou enerzijds overwegen dat het slechts gaat om een tijdelijke terugkeer in afwachting van, maar anderzijds overwegen dat verzoekende partij beroep kan doen op het reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken.

De kritiek van verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Verweerder laat vooreerst gelden dat:

- verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, - het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001), - wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij ten onrechte voorhoudt dat een tijdelijke terugkeer niet compatibel zou zijn met bijstand van het reïntegratiefonds. Het is inderdaad zo dat het reïntegratiefonds tot doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken, maar dit neemt niet weg dat het reïntegratiefonds ook nuttig kan zijn voor mensen die tijdelijk terugkeren naar het land van herkomst. Zoals ook door de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing werd aangegeven, is het fonds immers ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomenstengenererende activiteiten. Verzoekende partij haalde in haar aanvraag immers aan dat zij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst omdat zij geen huisvesting, werk en bestaansmiddelen zou hebben. Ook in het geval van een tijdelijke terugkeer, zoals in casu, kan het reïntegratiefonds dus haar nut hebben.

Het is vanuit die optiek geenszins tegenstrijdig voor de gemachtigde van de Staatssecretaris om verzoekende partij voor te stellen om een beroep te doen op het Reïntegratiefonds.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

In een tweede onderdeel voert verzoekende partij aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris eraan voorbij zou zijn gegaan dat de aanvraag zou zijn ingediend op het ogenblik dat verzoekende partij nog een rechtmatig verblijf zou hebben gehad. De gemachtigde van de Staatssecretaris zou het overlijden van haar vader onterecht niet beoordeeld hebben als eventuele buitengewone omstandigheid. Verweerder laat gelden dat verzoekende partij onterecht voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geen rekening zou hebben gehouden met haar bewering dat zij ten tijde van het indienen van de aanvraag een rechtmatig verblijf zou hebben gehad.

De bestreden beslissing luidt desbetreffend als volgt:

“Betrokkene beweert dat hij zich in een buitengewone omstandigheid zou bevinden. Hij hier een regelmatig verblijf had. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 23.08.2017 in het bezit werd gesteld van een bijlage 15 en sedert 20.10.2017 in het bezit was van een F-kaart, het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische vader zijnde Z.A. (...) (RR: 52.(/)). Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Referentiepersoon is immers overleden sinds 12.12.2018. Waardoor het verblijf van betrokkene werd ingetrokken op 23.03.2020. Betrokkene ging hiertegen in beroep en werd onder bijlage 35 geplaatst. Op 19.08.2020 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwisting dit beroep verworpen en werd de bijlage 35 ingetrokken.”

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht verwezen heeft naar het feit dat haar verblijfsrecht op 23.03.2020 werd ingetrokken.

Op basis van de bijlage 35 werd verzoekende partij louter gemachtigd om in België te verblijven in afwachting van het resultaat van de procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Ingevolge het verwerpingsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 19.08.2020 werd de bijlage 35 ingetrokken en bevond verzoekende partij zich op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing opnieuw in dezelfde toestand als voorheen, met name in illegaal verblijf en in het bezit van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij kan zich derhalve niet op de ingetrokken bijlage 35 beroepen teneinde haar aanvraag ingewilligd te zien.

In zoverre verzoekende partij aanvoert dat gemachtigde van de Staatssecretaris het overlijden van haar vader onterecht niet zou hebben beoordeeld als eventuele buitengewone omstandigheid, laat verweerder gelden dat verzoekende partij het overlijden van haar vader niet als afzonderlijk element heeft aangevoerd in haar aanvraag.

Terwijl art. 9bis van de Vreemdelingenwet niet inhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zou moeten motiveren omtrent elementen die niet in de aanvraag werden aangevoerd.

Zie ter zake:

“het komt immers aan de verzoekster toe om in haar aanvraag duidelijk en concreet uiteen te zetten op welke elementen zij zich beroept teneinde een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te bekomen. De gemachtigde van de staatssecretaris spreekt zich in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dat -het weze benadrukt- een gunstmaatregel uitmaakt, enkel uit omtrent de elementen die door de aanvrager werden naar voor geschoven en het komt alleszins niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe, laat staan dat hij hiertoe verplicht zou zijn, om zelf ten behoeve van de aanvrager elementen te vergaren die de buitengewone omstandigheden ken/of de toekenning van de verblijfsmachtiging zouden kunnen verantwoorden.” (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

“De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.” (R.v.V. nr. 105.913 dd. 26.06.2013)

In een derde onderdeel voert verzoekende partij een schending aan van art. 8 EVRM omdat zij gedurende haar rechtmatig verblijf in België al haar belangen naar België zou hebben verlegd. De gemachtigde van de Staatssecretaris zou akte genomen hebben van de bewijzen van integratie, maar deze onterecht buiten beschouwing hebben gelaten bij de beoordeling van de beschermenswaardigheid van haar privéleven.

Met betrekking tot de bewering van verzoekende partij dat al haar belangen naar België zouden verlegd zijn, werd in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene haalt verder aan dat de verplichting om terug te keren naar Marokko een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM aangezien zowel zijn gezinsleven als zijn privéleven in België zou gelegen zijn. Hieromtrent merken wij op dat er inderdaad een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven (m.n. de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. We merken op dat betrokkene zijn vader, waardoor betrokkene zijn verblijf had verkregen, is overleden. Ook legt betrokkene geen bewijzen voor van nauwe banden met zijn broer Z.B. (...). Wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen, legt verschillende tewerkstellingsattesten en loonbrieven voor, van Randstad en Actief Intrim en een tewerkstellingsattest van SD Worx, doch deze documenten zijn onvoldoende om aan te tonen dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest dd. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de

bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).” (eigen vetschrift)

Verweerder laat gelden dat het op grond van de bovenstaande motieven geenszins kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat een tijdelijke terugkeer voor verzoekende partij geen schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen.

Het loutere feit dat verzoekende partij het oneens is met de door de gemachtigde van de Staatssecretaris gedane vaststellingen volstaat evident niet om tot het tegendeel te besluiten.

De ongestaafde beschouwingen die verzoekende partij in haar verzoekschrift uit, volstaan geenszins om te besluiten dat zij in België bepaalde belangen zou hebben ontwikkeld die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst in de weg zouden staan.

Daar waar verzoekende partij aanhaalt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de elementen van integratie onterecht buiten beschouwing zou hebben gelaten, laat verweerder gelden dat het standpunt van verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

De verweerder wijst erop dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, wel degelijk elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvSt nr. 198.769 dd. 09.12.2009). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoord worden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden. De verweerder verwijst nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat: “Dit standpunt van verweerder is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtcollege stelde immers “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Gelet op het voorgaande, dient de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook geenszins, in tegenstelling tot hetgeen verzoekers beweren, een effectief onderzoek te voeren naar de elementen van integratie om te kunnen oordelen of deze aanvaardbaar zijn als buitengewone omstandigheden. Verzoekers maken niet aannemelijk dat verweerder artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou hebben miskend of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen.” (R.v.V. nr. 151.146 dd. 20 augustus 2015) “De verzoekers beperken zich er in wezen toe te stellen dat de goede en doorgedreven integratie het hen wel degelijk onmogelijk maakt om de aanvraag in het buitenland in te dienen, waarbij zij slechts vaagweg refereren aan een uitgebreide vrienden- en kennissengroep in België en het alhier opgebouwde ‘leven’. Zij maken echter niet met concrete argumenten aannemelijk dat het in casu alsnog kennelijk onredelijk zou zijn om de in de aanvraag meegedeelde elementen van integratie, zoals in extenso weergegeven in de bestreden beslissing, niet te weerhouden als buitengewone omstandigheid.” (R.v.V. nr. 133.414 dd. 13.11.2014) “Waar de verzoekende partij voorhoudt dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoord en zij het standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk dat integratie onmogelijk een grond voor ontvankelijkheid zou kunnen zijn, verwerpt, wijst de Raad erop dat, zoals uiteengezet, de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie.” (R.v.V. nr. 87 740 van 18 september 2012) “2.18. De verzoekende partij is ervan overtuigd dat integratie een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en poneert dat de wetgever niet heeft gewild dat integratie nooit als grond tot ontvankelijkheid wordt beschouwd, wat volgens de verzoekende partij het gevolg is van de houding van de verwerende partij, maar met dergelijk algemeen betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij in casu haar discretionaire bevoegdheid heeft aangewend op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De omstandigheden die verband houden met de mogelijke integratie van de verzoekende partij hebben betrekking op de gegrondheid van de aanvraag en niet op de ontvankelijkheid ervan (cf. RvS 12 oktober 2005, nr. 150.107; RvS 9 december 2009, nr. 198.769).” (R.v.V. nr. 87 552 van 13 september 2012) “De verzoekende partij haar wisten dat hun verblijf precair was. Dit wordt niet door de verzoekende partij haar betwist. Terecht concludeerde de minister dat illegaal verblijf geen rechten kan doen ontstaan die

een buitengewone omstandigheid uitmaken. Zoals reeds werd gesteld mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. Van een tegenstrijdige of stereotiepe motivering is geen sprake. Tot slot dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij haar naar rechtspraak verwijzen zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken." (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007) "Wat zijn verregaande integratie betreft, merkt de Raad op dat de verzoekende partij in zijn aanvraag niet heeft aangetoond dat zijn integratie, zijn sociaal leven en zijn maatschappelijke inburgering het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen." (R.v.V. nr. 30 421 van 18 augustus 2009) "In zoverre de verzoekende partij met de „integratie” ook verwijst naar de voorgelegde getuigenverklaringen die een uiting zijn van zijn sociale banden en verblijf, stelde de verwerende partij duidelijk dat ze niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, dus met andere woorden dat ze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat er een beoordelingsfout of een gebrek aan motivering zou bestaan in hoofde van de verwerende partij." (R.v.V. nr. 24.876 van 23 maart 2009) "Zoals de Raad reeds stelde in het arrest nr. 110 804 van 27 september 2013, toen hij zich boog over de voorgaande beslissing van 25 februari 2013 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd onontvankelijk verklaard, kunnen volgens de Raad van State "als typische buitengewone omstandigheden onder meer worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz." terwijl "echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend." (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)." (RvV nr. 135.898 dd. 07.01.2015)

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden. De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekende partij bekritiseert de eerste bestreden beslissing inhoudelijk en voert zo de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motivering vergt in voorliggende zaak een onderzoek in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in

rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het

buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Waar de verzoekende partij in een eerste onderdeel van haar middel voorhoudt dat de eerste bestreden beslissing een tegenstrijdige motivering omvat, kan zij niet worden gevolgd. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota met opmerkingen gaat de verzoekende partij er verkeerdelijk van uit dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst – om daar via de gewoonlijke weg een aanvraag in te dienen op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet – niet gepaard kan gaan met bijstand van het reïntegratiefonds van het IOM. Dit fonds is zoals in de bestreden beslissing ook wordt aangegeven ontworpen om mensen - onder meer terugkeerders – bij te staan bij het vinden van inkomensgenererende activiteiten. De verwerende partij motiveert dat de bewering van de verzoekende partij dat zij niets meer zou hebben om naar terug te keren niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheden omwille van de mogelijkheden geboden door het IOM en geeft voorbeelden van de vorm waaruit reïntegratiebijstand kan bestaan. De verzoekende partij weerlegt deze argumentatie niet en toont niet aan dat het fonds geen nut zou hebben in het geval van een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst. De redenering dat er sprake is van een tegenstrijdige motivering gaat dus niet op. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met het oordeel van de verwerende partij is uiteraard niet voldoende om de motivering te weerleggen.

In een tweede onderdeel vestigt de verzoekende partij de aandacht op het feit dat zij eerder rechtmatig in het Rijk verbleef, namelijk in functie van haar thans overleden vader. Zij kan niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met dit verblijf, nu in de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd:

“Betrokkene beweert dat hij zich in een buitengewone omstandigheid zou bevinden. Hij hier een regelmatig verblijf had. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 23.08.2017 in het bezit werd gesteld van een bijlage 15 en sedert 20.10.2017 in het bezit was van een F-kaart, het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische vader zijnde Z.A. (...) (RR: 52 (...)). Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Referentiepersoon is immers overleden sinds 12.12.2018. Waardoor het verblijf van betrokkene werd ingetrokken op 23.03.2020. Betrokkene ging hiertegen in beroep en werd onder bijlage 35 geplaatst. Op 19.08.2020 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwisting dit beroep verworpen en werd de bijlage 35 ingetrokken.”

De verzoekende partij kan niet ontkennen dat de verwerende partij op de hoogte was van en rekening hield met het feit dat de verzoekende partij legaal in België verbleef tot aan de intrekking van haar verblijfsrecht in functie van haar vader en dat de verwerende partij dit element als aangevoerde buitengewone omstandigheid aan een oordeel onderwierp, waarbij zij concludeerde dat dit geen buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet uitmaakt. De Raad herhaalt dat het louter feit dat de verzoekende partij het niet eens is met die oordeelsvorming niet van aard is de motivering van de eerste bestreden beslissing te weerleggen. De verwerende partij merkte op dat het verblijfsrecht van de verzoekende partij werd ingetrokken op 23 maart 2020, waarna zij een bijlage 35 ontving – dit wil zeggen een tijdelijke machtiging tot verblijf in het Rijk in afwachting van het resultaat van de beroepsprocedure tegen genoemde intrekkingbeslissing. Op 19 augustus 2020 verwierp de Raad bij arrest nr. 239 882 het beroep tegen de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht van de verzoekende partij, zodat zij zich in illegaal verblijf bevond op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota kan de verzoekende partij zich niet op de bijlage 35 beroepen om haar aanvraag om machtiging tot verblijf ingewilligd te zien. De verzoekende partij concretiseert verder niet op welke wijze de verwerende partij bijkomend rekening had moeten houden met het overlijden van haar vader als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In zoverre zij haar grieven richt tegen de beslissing tot intrekking van haar verblijfsrecht dient erop te worden gewezen dat laatstgenoemde beslissing niet het voorwerp uitmaakt van dit beroep, en dat deze beslissing ten gevolge van het verwerpingsarrest van de Raad van 19 augustus 2020 overigens definitief is geworden.

Waar de verzoekende partij in het derde onderdeel van haar middel een schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM omdat zij al haar belangen naar België zou hebben verlegd – hetgeen volgens haar een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, lijkt zij er aan voorbij te gaan dat de verwerende partij hieromtrent als volgt motiveert in de eerste bestreden beslissing:

“Betrokkene haalt verder aan dat de verplichting om terug te keren naar Marokko een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM aangezien zowel zijn gezinsleven als zijn privéleven in België zou gelegen zijn. Hieromtrent merken wij op dat er inderdaad een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven (m.n. de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. We merken op dat betrokkene zijn vader, waardoor betrokkene zijn verblijf had verkregen, is overleden. Ook legt betrokkene geen bewijzen voor van nauwe banden met zijn broer Z.B. (...). Wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen, legt verschillende tewerkstellingsattesten en loonbrieven voor, van Randstad en Actief Intrim en een tewerkstellingsattest van SD Worx, doch deze documenten zijn onvoldoende om aan te tonen dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest dd. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene meent dat hij voltijds aan het werk zou kunnen gaan. Hij legt een werkbeploofte voor van de heer A.M. (...), zaakvoerder van M. (...) GCV te Mechelen. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoot waarom een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient hij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.”

en

“Betrokkene haalt aan dat hij geen huisvesting, werk en bestaansmiddelen zou hebben in Marokko. Dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene legt geen bewijs voor die deze bewering ondersteunt. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkens verblijf in België sinds 23.08.2017 tot heden betreft dus een relatief korte periode. Hiertegenover staat immers dat hij 18 jaar lang in het land van herkomst of origine heeft verbleven, er is opgegroeid en school heeft gelopen, waardoor het redelijk te stellen is dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Nergens uit het dossier blijken er onoverkomelijke obstakels te zijn om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Ook uit het dossier van zijn moeder, broer en zussen blijkt dat hun verblijf is ingetrokken. Het staat hen vrij om in het land van herkomst samen de draad opnieuw op te pikken.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

Het louter herhalen van elementen die in de aanvraag werden aangevoerd doet echter geen afbreuk aan de motieven van de eerste bestreden beslissing. In zoverre de verzoekende partij het louter niet eens is met de redenen waarom de verwerende partij de aangevoerde elementen in het kader van artikel 8 van het EVRM niet aanvaardt als buitengewone omstandigheden, wijst de Raad erop dat zij zo op geen enkele concrete wijze de uitgebreide en duidelijke motieven in de eerste bestreden beslissing weerlegt. Tevens merkt de Raad op dat hij enkel de wettigheid van de bestreden beslissing kan controleren en niet zelf kan overgaan tot een beoordeling van de aangevoerde buitengewone omstandigheden. De Raad kan enkel nagaan of het bestuur een redelijke beoordeling heeft gemaakt. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat er sprake is van een kennelijk onredelijke motivering. Zij maakt niet concreet aannemelijk dat zij in België bepaalde belangen zou hebben ontwikkeld die een tijdelijke terugkeer naar Marokko in de weg staan. De verzoekende partij toont verder niet aan met welk(e) element(en) volgens haar geen rekening is gehouden bij het beoordelen of er al dan niet sprake is van genoemde buitengewone omstandigheden. Door louter te beweren dat het redelijker is dat haar banden met België sterker zijn dan die met Marokko, weerlegt zij niet het motief van de eerste bestreden beslissing dat stelt dat zij pas sinds 23 augustus 2017 in België is en dat dit een relatief korte periode betreft, rekening houdend met het feit dat zij meer dan 18 jaar in het land van herkomst heeft verbleven, er is opgegroeid en er school heeft gelopen. De verwerende partij merkt hierbij op dat ook uit het dossier geen obstakels blijken die een tijdelijke terugkeer in de weg staan. Er wordt gewezen op het feit dat ook het verblijfsrecht van zijn in België verblijvende familieleden werd ingetrokken en dat zij dus samen in Marokko de draad terug kunnen oppikken. De verzoekende partij weerlegt evenmin dat uit de verschillende loonbrieven en tewerkstellingsattesten onvoldoende blijkt dat zij belangen heeft in België die een tijdelijke terugkeer in de weg staan.

Met betrekking tot de aangevoerde elementen van integratie oordeelt de verwerende partij als volgt:

“De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij sedert 2017 in België verblijft, dat hij alhier school heeft gelopen, dat hij Nederlands zou spreken, dat hij werkbereid zou zijn, dat dit gezien zijn zogenaamd integratieparcours - legt een attest van Integratie & Inburgering dd. 12.03.2020 voor, een certificaat Nederlands tweede taal richtgraad 1 dd. 02.07.2019; deelcertificaat NT 2 Waystage mondeling en schriftelijk 2 dd. 13.06.2019; deelcertificaat Digitale informatie dd. 13.06.2019; deelcertificaat Werk zoeken dd. 13.06.2019; Leren leren 1 dd. 13.06.2019- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Tot slot en nogmaals; indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.”

De Raad kan verder opmerken dat de stelling van de verwerende partij dat de elementen van verblijfsduur en integratie niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden aangezien deze behoren tot de gegrondheid, in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen in de eerste bestreden beslissing, oordeelde de Raad van State immers dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat ze door een terugkeer naar haar land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Het betoog van de verzoekende partij doet hier geen afbreuk aan. Tevens herhaalt de Raad dat de buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet verward mogen worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat haar geen enkele garantie kan worden gegeven dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn, omdat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele verplichting heeft om bij een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag effectief een machtiging tot verblijf af te leveren wanneer deze aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst, wijst de Raad erop dat het inherent is aan een aanvraag om machtiging tot verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven dat de verwerende partij niet verplicht is om dergelijke machtiging toe te kennen daar in artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet noch in artikel 9 van de Vreemdelingenwet sprake is van een recht op verblijf. Zo is het geenszins onredelijk dat geen garantie kan worden gegeven dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn. De Raad herhaalt in dit verband dat de verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland - van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. De verwerende partij dient echter afdoende te motiveren waarom zij meent dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk aangeeft waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die de verzoekende partij beletten de aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland in te dienen. Deze motivering wordt door de verzoekende partij met haar betoog niet weerlegd. De verzoekende partij maakt met haar betoog allerm minst aannemelijk waarom zij niet zou kunnen terugkeren of waarom een tijdelijke terugkeer afbreuk zou doen aan haar integratie in en banden met België – die blijven immers behouden.

Het vertrouwensbeginsel, waarvan zij de schending eveneens aanvoert, kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). De verzoekende partij maakt met haar betoog een schending van dit beginsel niet aannemelijk.

Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing worden geen andere elementen aangevoerd.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissingen op kennelijk onredelijke wijze werden genomen.

Het enig middel is, in zoverre onontvankelijk, niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU